

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

י"ג תשרי

מסכת כלאים פרק ב

ט הטומן אגדת לפת או אונטות, תחת הגפן בקרקע שישמור לחותו. אם היו מוקצת עליו מגליו, אינו חושש לא משום וזרע כלאים שאינו דרך ויריעה. וגם אם הוסיף אהד ממאמים מותר. ולא חושש משום וזרע בשביעית וכן אין בו אסור ספיחה, ולא משום מעשרות, דאינו תיב במעשרות. דכתיב ויקרא כ"ז (ז) "מפרת" והיא אלו ויריעה תחת, ונטלים בשבת. ולא תולש היא, ואותו בעלים המגלים, ומציאו, והיו טלולו מן הצד לצדך דבר החר, שאינו טומע בדבר האסור, וככלו מקפה אסור לשלש בשבת, הורע חטה אחת ושעורה אחת כאחת ביחד, וחי זה כלאים, ורבי יהודה אומר, אינו כלאים עד שיהו שתי חטיב ושעורה, או חטה ושתי שעורים, ולא חטה ושעורה וקסמת דכתיב (שם י"ט י"ט) "שך" לא תזרע כלאים" דצריך שיהא וזרע מלבד הכלאים, דקרקע כולו יזע לא מקרי הכלאים, ויבקרם מלי עלמא מודי דצריך ג דכרם הניו זרע נעביט:

פרק ב א כל של סאה מבין אחד (א) של רביע תבואה מניין שהקאה הוא שש קבין, ימעט יקח שתי תמנין המועט שש קבין וישיר עד שיטבל בכ"ד, או ירבה על הקאה, ורבי יוסי אומר, יבוי, יסיר הכל כיש רבע, דכיון דהתחיל למעט ומשאריו, היו מקמים כלאים, וגם אם מוסיף מניין המרבה היו מקמים, אבל אם פחות מרובע מותר רבי יוסי דמטר, ומה שאמר שצריך למעט, בין שואתו רובע מניין אחד, בין שהיה משני מינים, אפלו הם כלאים זו מזה, ואינם מרובע מניין שפסאה, מן סאה שעורין שנתערב בו חצי רבע פסמיו ורבי רבא שפולת שועל, דצדועתה שועל אינם כלאים בשעורין, וכיון שלכלאים בפסמיו בשפאה, והיו כללו פסמיו ואסור בשפאה שעורין, לא כדן צריך למעט, רבי שמעון אומר, לא אהו שימעט אלא

כשררובע מניין אחד, דאין שני מנין מצטרפין לשעור רבע, ואפלו כמקמה כל מין שהיו כלאים, ומצטרף לרבע, לא אסור, וכלאי כמקמה מינין, ולדבריהם אין מצטרף שפולת שועל עם הפסמיו: **ב** כמה דברים אמורים, או תבואה קטנית, או תבואה בתבואה, ששלם הנהיה בשנה לבית סאה, באמת אהו זרעוניה גנה שאינו באבולו וק העליון, כל פרס ויביא גנה, שמפורן מעט בתוך בית סאה חוריעתו, מפני שיש דקין מאד מצטרפין בשעור אחד מעשרים וארבע גופל בשעור ויריעתו לבית סאה, ובשעור חלק אחד מעשרים וארבע גופל בבית סאה, אם נתערב אפלו בשעור מעט מאד לגבי התבואה, דבתבואה הדרך לזרע סאה בבית סאה, ומזרעני גנה אין וזרעני אלא קב וחצי, ואם פן אסור באחד מוצו, דקאה אחד שש קבין, ומצטרף גנה נזרע בתבואה, רבי שמעון אומר, ששם שאמרו להחמיר, שזרעונים כיון שהם קטנים אינו בטל באחד מכ"ד, כך אהו להקל, שאם דרסקו ביותר גדול תבואה שזרעוניו שלקו פסין וזמן, בטל בפחות מכ"ד, ולפיכך הפשטן שדרך לזרע של סאה אלא חותו, תבואה בפחות תבואות, מלאצתם אהו מעשרים וארבע גופל בוריעה

ממעיל לתו התלעה וחרשיה שמתקמין בארץ, ויש שחילמיה דהיינו שמתפשטים הזורעים עד שלש שנים (ומי מבייר) לא יעול חרשיה, אם יתא זרוע תבואה ורבע על גביהם, שיש שאינם עושים פרות, אלא עד לשלש וקטניות תבואה בהן מינין הרבה, וכן מקום התרומת שדשים בו בתבואה אהו לנכש לעקרם, מפני שבין כך יעקרום, שאיסיטו מיני את התבואה, והזרעים מוקיין למקום גורן, שאינו כולו לזרע שם מפני שמקלעו הרקע, וכן תלתן קשה להם העשבים, ואם נכש עקרום בלשש, או יסח שחתך העלים והזרעו, כיון שהתחיל לעקר גלי דעמא דניחא לא באותו הגשאים אומרים לו עקוי את הכל, דהוי מקמים כלאים בכרם מצרו, ויעקר הכל, חזן זמנין אחד: **ו** הוציא לעשות שדהו משש ערומות מכל מין, בית שמאי אומרים, צריך להרחיק בין כל מין, שלשה תמנין של משרשיה של פתים, כשרוצה לפתח אדמתו, והוא שער שתי אמות רחב שתי אמות ארך בתחלה, ואחר כך, יכול להיות מצר עד של שואה, מכיון ששואה הופסקו אינו מתערבב, ובית הלל אומרים, מלא העל השוהין, וישארה בעמק, והוא רחב מזה שחורשיה בהר, וקרוכין דברי אלו להיות כדברי אלו

מקצת עליו מגליו, אינו חושש לא משום וזרע כלאים שאינו דרך ויריעה. וגם אם הוסיף אהד ממאמים מותר. ולא חושש משום וזרע בשביעית וכן אין בו אסור ספיחה, ולא משום מעשרות, דאינו תיב במעשרות. דכתיב ויקרא כ"ז (ז) "מפרת" והיא אלו ויריעה תחת, ונטלים בשבת. ולא תולש היא, ואותו בעלים המגלים, ומציאו, והיו טלולו מן הצד לצדך דבר החר, שאינו טומע בדבר האסור, וככלו מקפה אסור לשלש בשבת, הורע חטה אחת ושעורה אחת כאחת ביחד, וחי זה כלאים, ורבי יהודה אומר, אינו כלאים עד שיהו שתי חטיב ושעורה, או חטה ושתי שעורים, ולא חטה ושעורה וקסמת דכתיב (שם י"ט י"ט) "שך" לא תזרע כלאים" דצריך שיהא וזרע מלבד הכלאים, דקרקע כולו יזע לא מקרי הכלאים, ויבקרם מלי עלמא מודי דצריך ג דכרם הניו זרע נעביט:

משניות מבוארות

מסכת כלאים פרק ב

י"ג תשרי

הפסקו בין גרחת לקרחת כשעור גרחת, ורבי אליעזר בן יעקב אומר, אפילו כל שדה בית מדר, שהיא שלשים סאה, לא יעשה בתוכה חוץ, מפני אמת, ואין אט יזרעים העמם שחומיין כל כך: **ז** ושאמרו שצריך הפסק בין ויריעה לויריעה, לאו דזקא שדה ראינה הולק לויריעה קלה כל שיהא בתוך בית חטין והפסקו שבין היריעה לויריעה, עולה במדת בית רבע, דאפלו יש בו נקעים מלאים מיים, ונקיבים בתוך בית רבע, וכן אהד התנן כדי עבודתה, וקרא אכילה, שמצריכה התקום לעבודתה, עולה במדת רבע, והתקו והשולע שבפירה אפלו אינה גבוהה י ספחים ונגבוה י והי זרעה כפי עצמו עולין במדת מניין אחד תבואה מניין אחד, כיון חטים ושעורים ששורו להרחיק בית רבע, ולבדל שלא יקוי מדי רוחות, וצריך להשאיר פתחים מרחק אמה, ויק בוקע מניין אחר, שעורו להרחיק ששה טפחים ארך רחבה ו ספחים, תבואה בקרקע, או רב תבואה, ורחיק בית רבע וזקא בודיע במרבע, אבל בשרש של שש אמות ומחצה, צריך רק ו טפחים, רבי אליעזר אומר, אפלו במרבע, ורק תבואה, והוא חזיון תבואה בקרק (מלטי) ורחיק ששה טפחים על ארך בית רבע: **יא** תבואה נוטה על גבי שדה תבואה, שפירחיה די צרפו, ומתברר על השבלים המעללים וטובכים זה על זה, וכן ונקע ונחלה טיטם על גבי מין ויק אחר, וכן תבואה על גבי ירק, או ירק על גבי תבואה, הכל מותר, ולא הוי מצוינות, ויגיות, וישארה שעליו ארצו ומתפשטין על גבי התבואה ומסתכבין ויראיין מערבין ומחו כלאים, רבי מאיר אומר, אף הקשות, וסול המצרי, גם דינים כמו דלעת וגינות, והואה אני את דבריהן של כהמים מדברי, כך אמר ר' מאיר ששה עזוקים כמה שאומרים שרק דלעת וגינות מתקמין, וישארה אפן (מריה)

ואין בניהם הפרש גדול, ושעור דבית הלל קצת יותר גדול (מריה) **ז** היה ראש חור ערונה משלשת והוא הדין מרבע (מריה) של חטים, נכנס בתוך שדה של שעורים שלו, מותר לקומן, דראיין מנדליו, מפני שהוא נראה כסוף שדה, היתה שלו חטיו, ושל חטיו מין אחר, כיון שעורים, מותר לסמוך לו לשדה חטין של שתי אמות המין של חברו, דאינו נראה התערבות בשלו שני המינים, דנראה כסוף שדה חברו, אם היתה שלו חטין, וכן ביבוי חטים, מותר לסמוך לו תלם אחד של פשתן, שאין אדם זורע תלם אחד של פשתן אלא בורע את שדהו טובה לזרע פשתן, ולא יזרע תלם של מין אחר אפלו לבדיקה, כיון שדרכו לזרע אפלו תלם אחד להות בו, רבי שמעון אומר, אחד זרע פשתן, ואחד של המינים, אסור לזרע אפלו תלם אחד, שהנראה לא יבחיין של רבי לביקה, רבי יוסי מכל ואומר, אף באמצע שדהו מותר לבדוק בשלם אחד של פשתן, שכלם יזרעים תלם אחד של מין אחר שש פשתן, אלא ודאי מתכוון לבדיקת השדה: **ח** אין סומכין לשדה תבואה של חברו, חרול חרוע, שמזיקין בתבואה, ואם לא היה רוצה שיתקמיו לא היה מניח לאדם אחר שישוער מן השדה, ויני מקמים כלאים בשדה, אבל סומכין לשדה יקות של חברו, חרול וחרוע, שאינן מזיקין ליקרות, והנראה אומר של אדם אחר הם, ובעל הירקות אינו מקפיד עליהם, אם הם סומכים ליקרות לפי שאינן מזיקין, וסומך בתי תבואה לבדו מקום של גנאי שיהו השדה שמפרידי ביניהן, וכן ולזיו שדה חרופה, אם יש בכל אלו שער וזרע הנק והם מפרידין בין שני הירועות, וכן ולגפה גרד אכנים בלא טיט, שמפרידי בין שתי השדות, ולדוך היחיד רחב ארבע אמות, שמפסיק בין שתי השדות, ולגוד גנה פתוחה שיהיה ורבה ד', בעבי כל שואה, ולחרץ, שהוא עומק שעה טפחים, ורחק ארבעה טפחים, והאי רחב היינו בעבי, ולאיין שהוא מנף בנפול על ארץ, ו ספחים, וסוף מפסיק בשן זרעים מתחת לאילן, ומת' לו לזרע חזיו מנופל, דהוי קבדה, ולשלע גבה שעה טפחים ורחק ארבעה טפחים בעבי כל שואה (והיא) מותר לזרע בו מינים משני גדי: **ט** הוצא לעשות שדהו קרחת מערבית כשהיא פניה, קרחת מכל מין, עשה עשרים וארבע קרחות לבית סאה, לדברי רבי מאיר ושעורה מקרחת לבית רבע הקב, שהקאה הוא שש קבין, ומצא אם תמלא לעשרים וארבע שתי רוב חלק רבע הקב, וששור עשר אמות ושתי טפחים ומחצה, על עשר אמות, דכיון דמרבועתו הו נראין מנדליו זה מזה, וזרע בתוכה בכל קרחת וקרחת של מין שירצה, וקפוחת מרבע קראין מערבין, והוא מרובע קראין צריך להרחיק, היתה קרחת אחת, ואם שתיים בתוך שדה תבואה, וזרעם חרול, שדרכה לזרע כך שדה קטנה, ובשלש נראה קשה מחדל לחרול, בתוך שדה התבואה, ובשאר זרעים אפלו בערוב מותר, שדרכן לזרען גדולה, דברי רבי מאיר, שאינו חושש לתרובות, ונחמיה אומרים, תשע קרחות מותרות עשר אמות, וצריך

פרק ג א כל קטע שזרעוין בשדה מקראת ארובה: **א** ערובה קטנה היא ששה טפחים על ששה טפחים, וזרעוין בתוכה חמשה מיני זרעונים, ויקרות ולא שאר דברים כמבי, ארבעה בארבע רוחות הערובה, ואחד באמצע, ומה שהקרנות סמוכים לא הוי ערובה, דבכלאים לא קרי ערובה רחמניה ארבעה, אף ערובה, ולפי פי הרע"ב זרע האמצע גם ראש חור, (מריה) וזקא בערובה כשהיא לעצמה, דבתוך שדה גדולה לא תהיה, והיה לה גבול טיט מגבל שעוריה כגיב לעצמה לזריסת רגל בני אדם, שהיא גבי טסח, ורחב כסוף, כיבד הערובה שהיא עתה ח' על ח', וזרעוין בתוכה שלשה עשר, שלש על כל גבול וגבול, ואחד באמצע. (מריה) ו מריה טסח ומחצה בין אחד לשני ומקום אחד טסח, ובפועלת הפירוח טסח (מריה) רבי איע ראש תלפת תווח הגבול, מפני שהוא ממלאו ונראה משרבב, אפלו כשפירחיה, וגבי עריות טפחים לא נראה משרבב, כיון ששמיטין הו, ושבכל די' יש רק זרע אחד, רבי יהודה אומר, ששה באמצע, וכן אומרים דקאי אם ארישאל של ששה על ששה שזרעוין בה ששה זרעונים, (מריה) ו אקסמתא דתיב מקראת (מריה) ו כ"י כארץ עזריא

היה ראש חור חטים נכנס בתוך של שעורים, מותר, מפני שהוא נראה כסוף שדהו. שלו חטים ושל חברו מין אחר, מותר לסמוך לו תלם של פשתן, ולא תלם של מין אחר. רבי יוסי אומר, אחד זרע פשתן ואחד של המינים, אסור לזרע אפלו תלם אחד, שהנראה לא יבחיין של רבי לביקה, רבי יוסי מכל ואומר, אף באמצע שדהו מותר לבדוק בשלם אחד של פשתן, שכלם יזרעים תלם אחד של מין אחר שש פשתן, אלא ודאי מתכוון לבדיקת השדה: **ח** אין סומכין לשדה תבואה של חברו, חרול חרוע, שמזיקין בתבואה, ואם לא היה רוצה שיתקמיו לא היה מניח לאדם אחר שישוער מן השדה, ויני מקמים כלאים בשדה, אבל סומכין לשדה יקות של חברו, חרול וחרוע, שאינן מזיקין ליקרות, והנראה אומר של אדם אחר הם, ובעל הירקות אינו מקפיד עליהם, אם הם סומכים ליקרות לפי שאינן מזיקין, וסומך בתי תבואה לבדו מקום של גנאי שיהו השדה שמפרידי ביניהן, וכן ולזיו שדה חרופה, אם יש בכל אלו שער וזרע הנק והם מפרידין בין שני הירועות, וכן ולגפה גרד אכנים בלא טיט, שמפרידי בין שתי השדות, ולדוך היחיד רחב ארבע אמות, שמפסיק בין שתי השדות, ולגוד גנה פתוחה שיהיה ורבה ד', בעבי כל שואה, ולחרץ, שהוא עומק שעה טפחים, ורחק ארבעה טפחים, והאי רחב היינו בעבי, ולאיין שהוא מנף בנפול על ארץ, ו ספחים, וסוף מפסיק בשן זרעים מתחת לאילן, ומת' לו לזרע חזיו מנופל, דהוי קבדה, ולשלע גבה שעה טפחים ורחק ארבעה טפחים בעבי כל שואה (והיא) מותר לזרע בו מינים משני גדי: **ט** הוצא לעשות שדהו קרחת מערבית כשהיא פניה, קרחת מכל מין, עשה עשרים וארבע קרחות לבית סאה, לדברי רבי מאיר ושעורה מקרחת לבית רבע הקב, שהקאה הוא שש קבין, ומצא אם תמלא לעשרים וארבע שתי רוב חלק רבע הקב, וששור עשר אמות ושתי טפחים ומחצה, על עשר אמות, דכיון דמרבועתו הו נראין מנדליו זה מזה, וזרע בתוכה בכל קרחת וקרחת של מין שירצה, וקפוחת מרבע קראין מערבין, והוא מרובע קראין צריך להרחיק, היתה קרחת אחת, ואם שתיים בתוך שדה תבואה, וזרעם חרול, שדרכה לזרע כך שדה קטנה, ובשלש נראה קשה מחדל לחרול, בתוך שדה התבואה, ובשאר זרעים אפלו בערוב מותר, שדרכן לזרען גדולה, דברי רבי מאיר, שאינו חושש לתרובות, ונחמיה אומרים, תשע קרחות מותרות עשר אמות, וצריך